

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea Mea de azi, intru cuvânt de sărbătoare, iar sfinții așteaptă la gura Mea ca să se hrănească din ea, căci cuvântul Meu de azi este mângâierea lor și se mângâie ei cu venirea Mea la tine cuvânt pe pământ, o, poporul Meu de azi din neamul român.

E sărbătoare în ziua aceasta în cer și pe pământ. Pe pământ mulți sărbătoresc pentru nașterea Mea cea de acum două mii de ani, sărbătoare mutată de la locul ei, iar cei din cer sărbătoresc pe ierarhul Spiridon, cel sărac de slava cea pământească, fiindcă el avea în el de bogăție împărăția Mea, cea care nu are nimic în lumea aceasta, și care se slăvește în om pentru cei din cer. Ridică sfinții înaintea Mea cupa rugăciunilor lor pentru ca să vină pe pământ împărăția Mea și să se descopere ea prin descoperirea fiilor lui Dumnezeu, căci împărăția Mea din ei îi vedește pe ei moșteni ai Mei. O, de s-ar putea opri omul din toate cele trecătoare ale lui ca să gândească așa, Eu, Domnul, aș lucra peste el și l-aș umple atunci de dor de cer și de adevăr pe pământ! E orb omul față de cele ce rămân, pentru că el își deschide inima numai spre cele care trec odată cu el. Nu tot așa au făcut cei ce s-au sfințit pe pământ pentru împărăția Mea în ei, împărăție care nu trece.

Mă adun cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu de la izvor. Ne pregătim, tată, să ridicăm la cer zi de pomenire pentru păstorul Daniel, căci Eu, Domnul, voiesc acum să stau în cuvânt cu poporul Meu cel de ieri și cel de azi și cel de mâine, tată. Sunt plin de slava cuvântului Meu, slava Mea cea de la sfârșit de timp pe pământ, și grăiesc cuvânt și îl împlinesc pe el, și așa Mă dovedesc Eu că sunt Cel ce grăiește acest cuvânt. Am stat cu masă de cuvânt peste neamul român, ca să așez apoi în mijlocul lui cârmuitor după voia Mea pe mai departe peste el, și am tras din greu cu tot cerul de sfinți și de îngeri pe tot cuprinsul pământului român, căci lupta pentru întâietate s-a dat cu putere și Mi-a dat Mie de lucru omul necredincios care-și caută slava sa. Eu însă am vegheat cu milă mare ca să nu se prăbușească acest neam iarăși sub mâna celor străini de adevăr și de mersul Meu peste pământ acum cu toiag de fier în mână, căci cu greu Îmi fac cale printre oameni cu slava cuvântului Meu, care-l păstorește pe om și nu-l lasă să cadă, așa cum dă el să lucreze fără să știe unde duce lucrul lui. Toți sfinții sunt numai iubire și veghe pe vatra neamului român, că Mă văd pe Mine cu râul Meu de cuvânt în această țară, țara întoarcerii Mele iarăși de la Tatăl la om, lucrare cu mare taină lucrată între Mine și cei credincioși acestui timp ceresc pe pământ, și despre care este scris în Scripturi să vină și să fie.

Toți sfinții lucrează cu Mine la desăvârșirea Scripturilor pe pământ, și lângă tine lucrează ei, poporul Meu, căci tu ești pe pământ cu trupul, și în mijlocul tău Îmi scriu Eu cuvântul, pe care-l și împlinesc apoi. Lucrează la masa Mea cu tine în ziua aceasta ierarhul Spiridon și grăiește el între Mine și el cuvânt de mărturie a lucrării Mele de azi pe pământ, căci sfinții sunt cuvântul Meu, iar Eu al lor, și unii pe alții Ne mărturisim pentru lucrările cerului pe pământ, iar cartea Mea cea de azi mărturisește azi lucrarea Mea și a sfinților Mei, poporul Meu. Amin.

– *Cuvântul Tău de azi, Doamne, e calea Ta de venire pe pământ acum, la sfârșit de timp, și e calea noastră, a sfinților Tăi, lucrare scrisă în Scripturi să fie, căci zice Scriptura: «Vine Domnul cu zeci de mii de sfinți!».* O, nu mai sunt pe pământ oameni care să aștepte cu dor și cu patimă venirea Ta. Pe pământ sunt numai oameni necredincioși, și abia se mai zărește rob credincios pentru Tine, om care să-l robească duhul credinței în Tine așa cum am fost noi, sfinții Tăi.

Ai dat cuvânt dulce și mult neamului român și l-ai îndemnat la veghe pentru viața lui. Veneai adesea în cuvânt la el și îl strigai pe el la veghe, și apoi ai împlinit Tu aceasta, căci ai

cuvântat, și trebuia să se îplinească cuvântul Tău, și s-a împlinit, Doamne, și n-ai lăsat să alunece neamul român sub duhul minciunii omului cel plin de dorul slavei pământești, omul cu limbă de lemn, care-și caută doar slava sa ca să domnească prin ea și să se fălească domnind.

O, Tu ești mare și ești biruitor, Doamne, pe vatra neamului român și pentru el pe pământ. Stăm față în față cu lucrarea Ta de azi noi, sfinții Tăi, pentru ridicarea acestui neam la rang ceresc înaintea neamurilor de pe pământ, căci Tu stai pe tron de cuvânt în mijlocul neamului român și îți îplinești slava venirii Tale cu judecata prin cuvânt pentru vii și pentru morți, căci cei adunați în biserici nu cred cele ce spun ei când spun prin darul credinței celor de la începutul împărăției Tale prin întâii Tăi ucenici, și care au lucrat peste biserica Ta de peste vreme mărturisirea credinței lor, căci în biserici se vestește în toată vremea pentru tot omul care mărturisește zicând: «Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie». O, nu e pentru necredincioși, ci e pentru cei credincioși această proorocie, Doamne, căci cei credincioși o așteaptă pe ea împlinită pe pământ, ca și sfinții Tăi, care așteaptă învierea celor înviați. O, noi așteptăm cu mare dor învierea morților, Doamne. Scriptura învierii morților poartă în ea împlinire mare, o, Doamne, și este adevărată această Scriptură, atât cât de adevărat ești Tu, o, Dumnezeule al celor credincioși și sfinți prin credință, căci ei biruiesc cu ea pentru Tine, Doamne.

Grăiesc cu Tine între cei din cer în ziua mea de serbare ca să Te mărturisesc, Doamne. Duhul mărturiei este duhul nostru în cer, așa cum a fost și pe pământ. N-au sfinții pe pământ altă căutare decât să Te mărturisească pe Tine, iar în cer ajunși apoi, același dor îi mistuie pe ei, căci ei sunt iubiții Tăi, iar Tu al lor pe veci, și iubirea nu piere, ci se naște pe pământ mereu, mereu în cei credincioși și sfinți cu credința, iar plata lor este mare, și ești Tu întreg în ei pe pământ, și în cer apoi, plată celor credincioși, Doamne. O, cu mare dor de slava Ta cea de azi Te rugăm, noi, sfinții Tăi, să Te așezi tot mai desăvârșit Păstorul celor credincioși, căci acest timp al Tău Te mărturisește pe tron de cuvânt în mijlocul neamului român, iar Tu îl mărturisești pe el neam al Tău, ales dintre neamuri pentru slava Ta de azi cu el pe pământ. Fă-l credincios pe el în lucrările Tale de azi, o, Doamne, și dă-i apoi lui plata celor credincioși, căci Tu poți aceasta, și iată, noi stăm cu Tine la praznic de cuvânt, masă cerească pentru sfinții din cer la masă cu cei credincioși pe pământ în mijlocul neamului român. Dulce este pentru graiul nostru numele de român, și scrie-ne pe noi, o, Doamne, în cartea cea de naștere de sus a acestui neam, că e plin cerul de la margini la margini de acest nume mare al Tău acum, la sfârșit de timp, când Tu Te naști cuvânt nou pe vatra neamului român, neamul din care Tu Te naști în zilele acestea cuvânt peste pământ. O, slavă cuvântului Tău de azi, și bunăvoință pentru Tine peste neamul român, iar nouă, sfinților Tăi, bucuria cea de la sfârșit de timp, venirea Ta cu zecile de mii de sfinți ai Tăi, o, Doamne, și împlinirea credinței lor, prin care ei au nădăjduit în toată vremea lor pe pământ. Amin.

– Duhul mărturisirii este Duhul Meu, iar Duhul Meu este mărturia voastră, o, sfinți iubiți ai Mei. Amin.

Dăm așezare sărbătorii de azi și Mă întorc în carte apoi pentru ca să Mă las în ea cuvânt și să stau la masă cu poporul cel hrănit de Duhul Meu în vremea Mea de azi cu el pe vatra neamului român. Binecuvântare îți dau, popor de la izvor, ca să gătești tu masă de pomenire pentru păstorul Daniel, pe care l-am luat între sfinții Mei acum patruzeci de zile, după multa lui trudă și suferință pentru via Mea de azi și de mâine, căci el Mi-a fost mărturisitor credincios, slugă plină de credință și de credincioșie pentru tot cuvântul Meu cel de azi și a tainelor toate, pe care le poartă în el cuvântul Meu.

Mă întorc în carte ca să Mă așez masă de cuvânt pentru cei ce vor veni să Mă ia cu glasul cuvântului Meu, care se așează cu poporul în sfat ceresc acum, iar ție, popor de la izvor, îți dau mereu, mereu, puteri noi pentru lucrul tău cel pentru Mine, tată. Pregătește-Mi, dar, popasul Meu cu cei din cer pentru poporul Meu care se adună în casa întâlnirii și Mă voi întâlni cu poporul

Meu și voi grăi lui, și martorul Meu Îmi va fi acum păstorul Daniel, pe care l-am luat acum la odihnă după truda lui cea pentru Mine, după multa lui lucrare de credință pentru venirea Mea cea de azi pe pământ, iar acum el are între cei din cer rodul credinței lui, rod mărturisitor pe pământ și în cer. Amin.

Sfârșesc acum cuvântul și dau loc sărbătorii pentru ierarhul Meu Spiridon, și Mă întorc în carte apoi, iar voi, străjeri din porți, vegheați pentru venirea Mea cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, vegheați, tată, pentru toate clipele Mele de pe pământ acum, căci Eu, Domnul, vă întăresc mereu la veghe, iar lângă voi, pe poporul Meu de la izvor, și cu care Eu Mă sprijin pentru lucrările Mele de azi pe pământ. Amin.

Cu pace și cu bună orânduială să-Mi lucrați și să-Mi gătiți popasul și masa Mea cu poporul Meu, iar glasul Meu va grăi lui grăire cerească pentru lucrarea Mea de azi cu el și pentru el, iar voi fiți sprijinul Meu, fiilor, și sfânt să fie el înaintea Mea. Amin, amin, amin.

***

Mă așez în cartea Mea de azi cu grăirea Mea acum, pentru pomenirea în cer și pe pământ după patruzeci de zile, când Eu, Domnul, am venit cu sfinții și cu trâmbița Mea Verginica și am ridicat la cer sufletele păstorului Daniel după multa-i suferință cu duhul și cu trupul apoi în mijlocul poporului Meu de ieri și de azi. Amin.

O, popor de la izvorul Meu de cuvânt, te-am așezat, tată, să-Mi gătești acum acest popas și să pui masă de pomenire pentru păstorul Daniel și ca să stau Eu la masa cea de azi de vorbă cu poporul Meu de peste tot, cu cel adunat acum, aici, la masă, și cu cel ce nu s-a strâns acum, iar tu ai împlinit așa și ai gătit popas cerului, și iată, stau la masă de cuvânt aici, însoțit de martori din cer, căci mărturia lucrării Mele de azi umple cerul și duhul sfinților Mei. Amin.

O, te-am vestit, poporul Meu de peste tot, te-am vestit, tată, că-ți voi grăi ție în ziua aceasta. Fac popas cu tine, tată. Să ne așezăm, dar, și să privim mersul lucrării Mele și al vaselor purtătoare de lucru sfânt, și mersul tău pe calea aceasta a Mea cu tine pe pământ, cale vegheată de Tatăl în toată vremea, calea cuvântului lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Savaot, acum, la sfârșit de timp, între cer și pământ. Te îmbrățișez în cuvânt, o, poporul Meu cel din toată vremea lucrării cuvântului Meu cel de azi, și Îmi răspund acum și cei ce au trecut cu trupul în vremea acestei trâmbițări, și sunt veniți aici, în clipa aceasta, însoțiți de îngerii Mei, și îngerii îi aduc tainic lângă cei adunați aici și pe cei ce n-au venit cu pasul până la izvorul Meu de cuvânt, unde poposesc Eu acum cu masa Mea de azi în casa întâlnirii Mele cu poporul Meu și cu tot omul care vine să știe despre lucrarea cuvântului Meu cel din vremea aceasta. Odată adunați așa aici, Eu, Domnul, binecuvintez această zi de pomenire și o iau în cer mărturie și Mă odihnesc de ea apoi, Eu și sfinții Mei, martori acum pentru grăirea Mea cea de azi. Amin.

Am petrecut și dulce pe calea Mea de azi cu un popor, dar și mult suspinând, și mult, mult așteptând și tot așteptând pe calea Mea prin cuvântul acestei lucrări. Am stat tăinuit în trâmbița Mea Verginica, și așa am cuvântat vreme de douăzeci și cinci de ani, după ce prin suferințe fel de fel am pregătit-o pe ea vas al Meu, vas de trebuință cerului și trâmbiță deșteptătoare pentru ca să-Mi culeg un popor credincios prin trâmbițarea cuvântului Meu. O, deschideți-vă larg, larg duhurile și inimile, iar auzul să vă fie ager acum, voi, cei adunați la masa Mea în ziua aceasta, căci Eu, Domnul, Mă așez cuvânt de pomenire a mersului Meu dinspre cer spre pământ mai bine de cincizeci de ani, însoțit de un popor credincios în mijlocul neamului român. O, cu mare durere spun că e cutremurător de dureros la cer credința cea din om care apoi se stinge ea în cel care o poartă! Am petrecut cu multă durere și numai în umilință pe toată calea aceasta cu un popor care nu Mi-a fost statornic până la sfârșit. Drumul a fost cu trepte, că altfel nu ajungeam până azi cu calea cuvântului Meu cel de azi peste pământ. Am cerut puțin, și am tot adăugat pic cu pic apoi la viața cea sfântă, pe care voiam Eu s-o așez în cei ce veneau să-Mi fie popor credincios și împlinitor sfințeniei Mele în om. Am grăit ca un tată blând peste cei ce aveau să crească pic cu

pic, dar, îngăduitor cum M-am purtat, puțin de tot l-a ajutat îngăduința Mea pe cel ce venea să-Mi fie popor, alături cu mersul crucii Mele de azi, și apoi să Mă bizui Eu pe el cu tot mai multa Mea cale pe pământ, căci calea Mea din cer pe pământ creștea, creștea odată cu multul Meu cuvânt, izvorât din gura Mea. Am stat în sfat mult, mult cu păstorul Daniel și am pomenit mereu acest nume nou al lui, de la Mine dat lui, și am grăit cu el înaintea poporului Meu, căci Domnul trebuie să aibă cu cine să grăiască și cui să-i spună cuvântul Său când cuvintează din cer pe pământ. O, așa s-a umplut cerul de numele acestui slujbaş al Meu, credincios lucrării venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp. L-am chemat lângă lucrarea Mea pe când era păcătos, și Mi-a răspuns cu credință când l-am chemat, și Mi-a deschis larg ușa inimioarei lui, iar Eu M-am așezat Dumnezeu mare în locașul inimii lui, căci înțelepciunea lui Mi-a deschis, și ne-am unit atunci pentru vecii, și am trecut prin greu după greu apoi, căci calea Mea pe pământ e mult prea pândită de cel ce stă la pândă pentru pașii Mei cu omul, de satana, șarpele cel de demult, care și-a schimbat înfățișarea în clipa când și-a pierdut credințioșia între el și Mine, în vremea când omul cel zidit de mâna Mea din pământ s-a semețit în rai, s-a semețit peste Dumnezeu, Făcătorul său.

O, Mi-am pregătit pe trâmbița Mea Verginica și Mi-am început prin ea izvorârea râului vieții, cursul cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp. Urma apoi să-l pețesc și pe cel sărbătorit azi, care avea să fie apoi păstorul Daniel. Și dacă urma să-l pețesc pe el, am luat un vlăstar plâpând din rudenia lui după trup, o ramură fără de preț, și am altoit-o în tulpina lucrării Mele de cuvânt, că M-am descoperit lui Nicolae, rudenie după trup cu păstorul Daniel, și l-am luat din spini și l-am așezat lângă trâmbița Mea prin legământ ceresc ca să-Mi stea ocrotitor și perdea tainică peste lucrarea Mea de cuvânt prin Verginica Mea, și i-am însoțit pe ei prin cuvânt pentru drumul cel greu al lucrării Mele, dar Mi-am păstrat curată pe trâmbița Mea, ca și până atunci. Mi-am sprijinit apoi cu acest păstor sarcina Mea cea grea, căci pentru ea Mi-a trebuit înțelepciune de pe pământ, și l-am avut pe el sprijinul Meu la greu. Mi-am strâns pic cu pic un popor la masa Mea de cuvânt, dar satana cel pândar s-a sculat și el pic cu pic și a semănat peste cei chemați duhul îngâmării, duhul invidiei, căci s-a temut că-și pierde lupta cea pentru pierzarea omului de pe calea Mea. Suferința și prigoana s-au ivit mereu apoi în calea Mea cu poporul acestei lucrări, și am mers așa, din greu, prin cei credincioși, dar n-am avut rob mai credincios ca și păstorul Daniel. N-am avut în tot poporul Meu încă un ucenic ca și el ca să nu dea cu nimic, cu nimic înapoi pe calea mersului Meu cel greu, iar credința lui cea de nestrămutat Mi-a fost sprijin mare și biruință mereu pe toată calea apoi. Lucrarea Mea cu el l-a adus până la cercetarea ei amănunțit apoi din partea slugilor lui satana, care vedeau pe Dumnezeu cu el și cu cei ce se hrăneau din gura Mea prin trâmbița Mea Verginica, și a intrat la întrebare slujitorul Meu. Ascultarea lui însă în toate câte Eu îi dădeam să urmeze întocmai în fața celor ce îl descoseau ca să afle mersul Meu, l-a scos pe el mereu biruitor pentru lucrarea Mea. O, n-a fost cuvânt al Meu să nu-l creadă acest slujitor. Dacă Eu Mi-aș fi schimbat cuvântul de trei ori într-o zi, după cum venea vremea cea rea sau după înțelepciunea Mea, prin care Eu încerc credința și credințioșia slujitorilor Mei, el rămânea mereu credincios și curat cu inima, neîndoielnic și plin de încrederea că Eu am dreptul tot peste cei credincioși și plini de supușenie, ca un Dumnezeu Care-l încearcă pe cel neprihănit cu inima și cu credința ca să-l dovedească pe el fiu al Său, așa cum cu Avraam s-a petrecut, ca să-l așeze Domnul pe el apoi rădăcină și început al poporului cel binecuvântat, ieșit din coapsele lui.

Mi-am pregătit prin suferință slugile Mele în toată vremea pe pământ cu omul. Așa am lucrat și în vremea acestei lucrări, și puțini, puțini s-au deosebit de partea dârzeniei cea pentru Mine cei care-Mi auzeau trâmbița sunând și strigându-l la înviere pe om. O, fie din slăbiciune, fie din prostie, fie din duhul cel pierzător de om al invidiei s-au ridicat în toată vremea trădători între cei ce urmau cu pasul lor pe calea Mea de cuvânt din loc în loc cu trâmbița Mea și cu vasele purtătoare de Dumnezeu de lângă ea. A fost suferință, a fost răbdare, a fost așteptare, toate din

partea Mea, dar a fost credință puțină la cei ce nu iubeau greul de pe drumul Meu, dând ei să fugă de sub el, căci omului îi trebuie înțelepciune pentru ca să-și întărească el calea lângă Mine și credința lui de neclintit apoi. O, Mă uit cu lacrimi curse șuvoi din ochiul Meu duios, Mă uit pe calea toată a lucrării Mele de cuvânt și văd acum multă, multă slăbiciune, iar pentru ca să și-o acopere creștinul, el învinuia, el se scutura de răspuns sau ieșea și se ducea de sub ocrotirea Mea, se ducea spre cursa diavolului, căci cel neocrotit nu are altă cale mai bună pentru el, ci merge spre cădere, și prin ea, spre vânzare de frați, căci ce altceva înseamnă părăsirea frăției față în față cu lumea, care îl vede pe cel căzut din familia Mea de fii?

O, poporul Meu, dorul Meu după tine e părintesc, tată. Așa a fost pentru tine și dorul păstorului Daniel. Când el te dojenea, de dorul tău lângă Mine lucra el așa cu tine, fiule. N-a priceput taina aceasta poporul cel supărăcios și apoi cârtitor. Abia, abia Mi-am ținut lucrarea pe cale din pricina nestatorniciei multora, care veneau să-Mi fie fii. Fiu însă este cel care se supune pentru ascultare și pentru propășire în lucrare fiască, și am suferit cu dor pentru neînțelepciunea celor ce nu înțelegeau iubirea.

Mi-am luat apoi trâmbița la cer, dar nu înainte să-Mi fac socoteala, ca să nu-Mi stea din lucru lucrarea venirii Mele și mersul cel credincios al poporului Meu. Cu mare taină Mi-am pregătit orânduială pe mai departe pentru mersul cuvântului Meu, dar a trebuit să folosesc o punte de trecere, și am avut pentru aceasta pe cea din același trunchi cu Verginica Mea și am trecut și Mi-am legat mersul Meu cel mult de azi pe mai departe, și iată-Mă mergând, poporul Meu. Merg, tată, merg, și așa fi vrut și tu să mergi, fiule, și ca Mine să mergi, și nu ca tine, tată. O, era gata mersul Meu cel de azi să Mi se frângă la mijlocul lui, căci cei din poporul chemat, în care s-a încuibat satana ca să-Mi cearnă ca pe grâu poporul după ridicarea trâmbiței Mele la cer, aceștia i-au făcut atunci și pe păstori să facă judecată nedreaptă, căci necercetarea celor ivite duce la zdrobiri adevărul și mersul său pentru dreptatea a toate, și greșește om prin om, și e păcat când pierde Domnul suflete, căci omul este slab și se duce spre cădere la cea mai mică încercare peste credința lui. O, nu Mi s-a mai vindecat de atunci poporul de bubă cea peste credința lui, căci duhul minciunii s-a cuibărit în vârf, și de pe vârf a lucrat și a strigat batjocură nedreaptă peste fiii cei nou-născuți atunci din cuvântul Meu pentru lucrările Mele până la capătul lor.

Mă doare nevindecarea poporului Meu. Am dat să-l îndrept apoi spre adevăr, dar s-a făcut vinovat poporul prin cei defăimători de frați, iar rana Mea cea de atunci nu Mi s-a mai închis, și Mă doare proaspăt și azi din pricina căderii poporului Meu, care a fost atunci clătinat de pe cale. A dat apoi păstorul Meu să repare această stricăciune, dar n-a mai fost cum, căci cei răzvrățiți nu și-au mai închis apoi gura, și au mers și au dărâmat mereu peste tot pe poporul Meu.

Mă doare și azi după tine, popor clătinat din credință atunci prin gura omului limbut, defăimător de frați. O, Mă doare, tată, după tine. Iată, cei clevetiți atunci sunt cei pe ai căror umeri mici Mă sprijin Eu pe mai departe cu lucrarea Mea, că n-am avut unde să mai găsesc în poporul Meu ca și la ei iubire și credință, căci prea puțin M-a iubit cel care a stat lângă Mine neascultând pentru viața lui cu Mine. Aud guri vrăjmașe și azi, chiar dacă nu s-a găsit cineva care să poată după adevăr să spună ceva rău de cei păstrați de Mine pentru mersul Meu de până azi în urma trâmbiței Mele Verginica. Am lăsat apoi semn peste cei ce i-au clevetit pe ei, căci trupul minciunii s-a făcut mare peste cel mincinos și limbut, ca să-și înțeleagă greșeala cel ce a greșit asupra aleșilor Mei pentru slujirea poporului Meu. A suferit adânc păstorul Daniel apoi toată vremea care a mai rămas, văzând pe poporul cel plin de duhul răzvrătirii și apoi al necredinței pe mai departe pentru lucrarea cuvântului Meu. N-a știut nimeni durerea din el, și a ispășit ca un mântuitor în locul celor ce au clătinat poporul de pe cale, ba chiar și pe păstori o clipă i-a clătinat. Mi-e neuscată rana aceasta, de atunci și până azi, și Mi-e dor, poporul Meu, de viața ta în Mine, tată, de dragostea ta pentru lucrarea Mea, care a venit din cer să salveze din lume suflete, tată. Au plecat de pe pământ creștini nedelegați de păcatul despărțirii lor de

Dumnezeu prin cei clevetitori, care Mi-au dărâmat poporul, și mulți au plecat neîmpăcați cu Dumnezeu prin pocăință.

O, n-ai avut înțelepciune să te uiți la om, poporul Meu, și te-ai clătinat, tată, atunci. Tu trebuia să te uiți bine la om, să te uiți și la cei ce clevetesc, și la cei clevetiți, și să vezi dacă te uiți. Tu însă ai uitat să te uiți, ai uitat să iei de la Dumnezeu și să vezi, și ai luat de la om, iar omul este mincinos, tată, căci satana când găsește loc în om prin voia cea rea din om, intră și robește mintea lui și o întunecă, și apoi face vrăjmășie între frați cel nedrept pentru duhul frăției. O, hai, tată, să rupem această filă neagră dintre Mine și tine, că vreau s-o scot din inima ta, că te învinuiește la Tatăl, poporul Meu. Iată, sunt și azi creștini, din această turmă cunoscuți a fi, și care și azi disprețuiesc mersul Meu de cuvânt și pe cei pe care Mă sprijin, căci au avut putere rea cei ce au împrăștiat limbuțenia lor peste tot ca să-Mi cadă poporul de pe cale, iar cei slabi și neînțelepți s-au grăbit și s-au clătinat și au rămas în lături, și Mă doare de la diavolul dezbinării de frați, o, poporul Meu.

O, fiilor de ieri și de azi, Eu, Domnul, încă și încă vă învăț. Aveți grijă mare să nu vă vătămați cu ceva păcătos unul altuia mântuirea, tată. Bârfa și minciuna, duhul de judecată, învinuirea și necredincioșia prin acestea, sunt uneltele diavolului, nu sunt ele uneltele frăției. O, după acestea să-i cunoașteți pe cei răufăcători asupra duhului frăției, o, fiilor. După roadele lor să-i cunoașteți, tată. Iată-i pe cei clevetiți prin răutate, ei Îmi aduc rod frumos, ei Îmi nasc popor curat și jertfitor și sănătos cu credința și cu viața cea plăcută Mie, și iată-Mă cu ei mergând cu lucrarea Mea cea începută prin trâmbița Mea Verginica în anul 1955, și cu care nu au mai voit cei ce s-au tras în lături pentru duhul răzvrătirii, și care s-au făcut urâți, urâți și plini de ei înaintea cerului, și aceștia au stat ca musafiri în lucrarea Mea de cuvânt, și musafirlăcuri au început ei să facă în mijlocul poporului Meu după ce au dat să hulească mersul Meu pe mai departe cu cei credincioși, cu cei huliți de ei.

O, deschide ochii bine, poporul Meu, și privește, tată, la roade, și învață să-i cunoști pe cei ce sunt ai Mei adevărați iubitori de Dumnezeu! Vino, tată, la izvor și deprinde-te să bei și fugi de apa cea amară, vărsată din gura celor ce s-au făcut necredincioși! Suferă trâmbița Mea între sfinți și se rușinează când aude și vede pe fiii cei miluiți, pe fini și pe creștini grăind de rău mersul Meu cel de azi, crucea Mea cea de acum, sprijinit cu ea pe umerii cei mici ai celor ce Mă poartă pe mai departe cu mersul cuvântului Meu peste pământ. O, trezește-te și te scoală spre sfințenie, poporul Meu cel îndoielnic, căci sfințenia ți-am cerut-o Eu, tată, încă de când M-am făcut ție cunoscut prin glasul Meu cel de azi peste pământ! Am fost atât de bun, atât de milos cu tine, tată, și nu-ți frângeam voia. Toți Îmi cereați căsătorie ca să-L părăsiți pe Tatăl pentru pofta voastră, și apoi v-ați luat singuri și n-ați mai cerut, și din fiu în fiu v-ați despărțit de calea cea cu sfințenie pe ea. Aș fi avut acum sfinți mulți în poporul Meu și nu Mi-ar fi căzut poporul de pe cale dacă ar fi iubit el Scriptura aceea care zice că *«bine este să nu se atingă omul de femeie.»*

O, mulți au fost numai musafiri în lucrarea Mea, și apoi s-au dus spre căsătorie. Au fost vremelnici, au fost doar oaspeți și n-au rămas ei familia Mea, dar cuvântul Meu cu ei mărturisește pentru ei în cer că au fost cu Mine pe cale și n-au rămas statornici, și au căutat ei o mântuire prin lege, și au căzut din har sub legăturile legii, și așa au rămas cei atât de așteptați de Mine să semene cu Mine ei.

Să plângi cu Mine, măi poporul Meu, că ți-am fost, tată, Păstor și ai părăsit pășunea Mea și ai stat vremelnic cu Mine, căci ai voit să fii trecător. Mă mângâi că-ți pot spune durerea Mea cea de la tine. E mare alinarea când poți să-ți spui durerea ta celui ce te îndurerează rânindu-ți iubirea.

Grăiesc cu trâmbița Mea Verginica și cu păstorul Daniel mersul poporului cel care a stat la masa Mea în tot acest timp ceresc al Meu pe pământ acum. Dăm să așezăm iertarea peste firea cea slabă a poporului Meu din toată vremea cu el.

O, nu se stă doar oaspete în lucrarea venirii Mele cea după două mii de ani iarăși de la Tatăl la om, poporul Meu! Iată, cei ce merg spre căsătorie se despart de părinți și se unesc cu trupul păcatului. Abia acum am ajuns Eu să-Mi fac popor pus deoparte numai pentru Mine cu viața lui, căci Îmi dă Mie viața cel ce alege viața pentru el. Îmi șterge Tatăl lacrima, și mila Lui de Mine Îl sfâșie, că M-a trimis pe pământ cuvânt de naștere din nou a omului și n-a voit poporul Meu să aibă în el această înțelepciune și să nu fi rămas Eu fără el pe calea Mea de azi pe pământ.

Să zici, măi poporul Meu, să zici, fiule, cum ziceau sfinții Mei în rugăciunile lor curate, căci tot ei se pocăiau și ziceau în ruga lor: *«Eu sunt, Doamne, pomul cel neroditor, și nici o roadă de pocăință nu-Ți aduc, și mă tem de tăiere, și de focul cel nestins mi-e teamă, dar Te rog, mai înainte de aceasta, întoarce-mă, miluiește-mă și-mi fă mântuire, o, Mântuitorul meu, căci Te-am părăsit și am greșit, Doamne!»*.

Iată păstorule Daniel, Duhul Meu Cel duios din fiii cei purtători de Dumnezeu acum, i-a strâns, tată, pe cei ieșiți din coapsele tale ca să-i privești tu în mijlocul poporului Meu de la izvor și să te mângâi acum o clipă, și vom lucra, tată, cu înțelepciunea cea de sus să-i scot la țarm pe ai tăi, căci tu Mi-ai fost slugă credincioasă, și multă ți-a fost lucrarea cea pentru via Mea cea de azi! Ai suferit mereu cu duhul, și apoi cu trupul, dar răbdarea te-a sprijinit ca să porți totul necârtind, ci mulțumit fiind întru toate. Îi voi iubi pe-ai tăi cu răbdare prin iubirea cea dulce a copiilor născători de cuvântul Meu de azi, și le voi da lor duh și putere sfântă pentru iubirea cea de sus între ei și Mine, ca să te mângâi tu în cer, tată, căci rostirile făgăduințelor Mele sunt mari. V-am luat la cer, pe tine și pe tovarășa ta de cale, și le hărăzesc în locul vostru de sprijin sfânt copiilor tăi pe copiii Mei de la izvorul Meu de cuvânt. Îi rog pe ai tăi copii să te urmeze, tată, în toate îndeletnicirile tale sfinte și să țină ei aproape cu izvorul Meu de cuvânt, că pe pământ vine vreme tot mai grea, dar să dea ei curs grăirii Mele cu ei și să se hrănească din cuvântul Meu cu poporul Meu, că mare este poporul Meu pe pământ după alegerea lui cea de la Mine, și mare este între neamuri neamul român, în mijlocul căruia Eu am pe poporul Meu cel binecuvântat, binecuvântare de la Mine peste acest neam. Amin. Da, tată, le spun Eu din partea ta fiilor tăi binecuvântare pentru credință și pentru înviere prin puterea lucrării Mele de azi, și îi vom ajuta să poată ei. Amin.

O, poporul Meu, M-am scris acum în carte cu istoria Mea din vremea aceasta, cu durerea ei, cu nădejdea biruinței cea prin venirea Mea cuvânt pe pământ în acest timp ceresc. Amin.

Pe tot poporul cel de cincizeci de ani, pe cel care a trecut cu trupul și a fost acum aici venit cu îngerii la masa aceasta de cuvânt, pe cel care a venit azi cu pasul aici, la izvor, și, iarăși, pe cel ce n-a venit cu trupul la masa Mea cea de azi, îl slobozesc acum.

Sfârșesc cuvântul Meu. Ridic mărturie în cer această măreață zi. Duhul păstorului Daniel este îmbrățișat de duhul sfinților și e zi măreață această zi. Trâmbița Mea Verginica are mângâiere lângă durerea ei cea din cer. Ne este dor de popor, și Mie, și lor, un dor de demult, dar nesfârșit.

O, adună-te, poporul Meu, iarăși la pieptul Meu, căci sunt duios după tine și te doresc al Meu, tată! Sfârșesc acum cuvântul Meu de azi cu tine. El s-a coborât la tine, și s-a suit la cer pentru sfinți. El este glasul Domnului, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25-12-2009